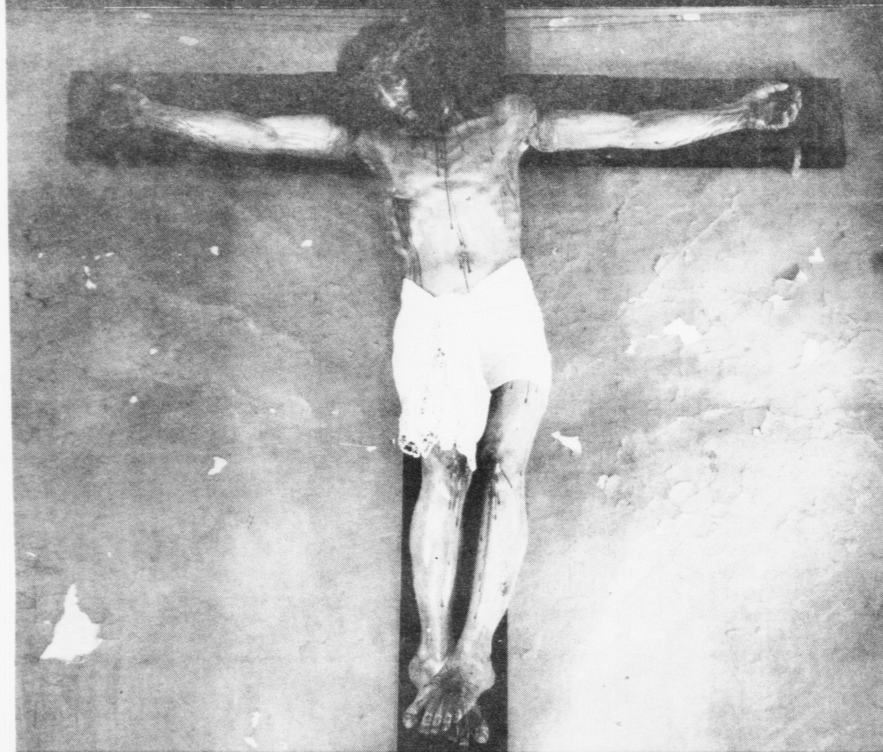

Eftir Jústinus
Eidesgaard
Mynd: Gianni
Constantino

Okkara líðing

**Hugleiðingar um føstuna, hvussu hon kendist
sum smádrongur og hvussu hon kennist nú**

Føstan er um at vera av, vit nærkast hæddini í Jesu líðingarsøgu. Fyri framman liggja tungir dagar, skirishalgan, langi friggjadagur, og so gleðin aftur á páskum.

Sum smádrongur skuldi eg ganga í kirkju, um eg tímdi ella ikki. Hetta var fast hvønn sunnudag, og tey børn sum ikki vórðu í kirkju, sluppu heldur ikki út at spæla, meðan kirkjugongd varð hildin. Hetta var galdandi til vanligar sunnudagsguðstæstur og halgidagar, tá eisini varð farið í kirkju á kvøldi og so sjálvandi føstuguðstæsturnar.

Máttmikla kirkjuklokkan í Oyðarfirði kundi virka ógvuliga órógvandi fyri smádrongin, sum í føstu, mitt í viku, varð tikin úr leiki, tí nú var heilagt. Var ein ikki heima, so var at skunda sær til hús, ella kundi illimaður koma eftir einum.

Fyri meg virkaði kirkjugongdin oftast keðilig. Lestrarnir vóru torskildir og tíðin gekk seint, hon gekk tó við, eftir førumuni, at sita so stillur sum gjørligt, skeita eftir hinum børnunum og hyggja eftir onkrum, sum kanska var stuttligt, kanska onkrum sermerkum fólki.

Eg var altíð spentur eftir at vita hvørja bøn deknur fór at nýta eftir lestinum. Tvær vóru at velja ímillum, onnur var ógvuliga drúgv, og hin tók onga tíð at lesa og so sat ein sjálv-sagt og vónaði, at hann fór at nýta ta stytru, men hetta hendi ógvuliga sjáldan.

Fyri meg sum barn vóru skirishalgan og páskirnar keðiligar, fleiri av døgnum í kirkju tvær reisar, og tað var nógv fyri at ganga sunnudagsklæddur fyra dagar næstan út í eitt, tó kom leygardagurin linnandi ímillum.

Og so var tað eitt sum eg í míni barnasál ikki rættuliga skilti, og tað var kirkjuligi álmanakkinn. Stutt fyri jól byrjaði Harrans ár, so komu jólini

við allari síni gleði um Jesus føðing og gávum.

Tey vóru ikki meir enn farin aftur um bak, so kom enn eitt nýtt ár, hvør so tað átti. Og ein góðan mánað seinni kom føstan við líðingarsøguni. Í mínum hugaheimi var hann ikki meir enn føddur. Nú skal Jesus knappliga doyggja, vit hoyra dag frá degi hvussu endin nærkast. Hetta hendir ár undan ári og vit kenna leiðina til hansara víska deyða og uppreisn. Ein lógin gongd frá gleði til sorg, sum aftur endar í gleði, og páskareggini rulla annan páskadag.

Hetta vóru nakrar hugleiðingar um hvussu hendan tíðin kendist sum smádrongur. Í dag kann ein hyggja eftir líðingarsøguni við heilt øðrum eygum og eisini fyri at verða eitt sindur verðsligur, gleða seg til nakrar frídagar við

góðum mati og hugnaligari samveru saman við sínum kær.

Í líðingarsøguni er Jesus uttan kapping høvuds-persónurin, hví hann doyði fyri okkum er ein reinur spurningur um trúgv og hansara deyði og uppreisn gevur teim sum hella seg til kristindómin vísuna um lívið aftaná deyðan. Deyðan, sum menniskjan hevur so ilt við at góðtaka, og sum hon ikki sleppur undan, hvussu fegin hon vil.

Men er líðingarsøgan jú ikki eisini ein spegilsmynd av lívinum, manna-lívinum, í øllum sínum einfaldni og veldi?

Jesus verður snýttur, av sínum næstu, Jesus verður lagdur undir lygnir, hann verður settur undir sárligt trýst. Og at enda verður hann krossfestur.

Krossfest verða vit neyvan í dag, men harð-

skapur við deyðanum í finaluni spírar kring allan heimin.

Heimurin er ikki vorðin betri í dag, enn hann var á Jesu døgum.

Her ganga lutfalsliga eins nógvir farisearar, sum á Jesu døgum, hóast vit eru milliardir fleiri íbúgv-ar á klótuni nú enn fyri 2000 árum síðani.

Hvussu verður gerandisdagurin ikki mangan for-pestaður av vøkrum orðum sum ikki halda, av vøkrum práti, sum bert var vakurt, einki annað.

Hvussu verður ikki tosað aftanfyri ryggin, skotið undir beltið, malið uttanum kjarnina, fyri at útseta tað, sum kanska ikki er hugnaligt at umrøða, men sum kann verða altumráðandi fyri at lívið skal ganga víðari, á ein nøkulunda sømiligan hátt.

Lokabrogdini, intrig-

urnar, tær trívast. Gongur illa hjá grannanum, næstanum, so blómar slaturin, fjøðurin gert til fimm gæs, slaturin mennist til tað heilt ótrúliga. Og aftanfyri slaturin, so svárur hann er fyri tey, hann rakar, har vaska vit hendur, eins og Pilatus, tó í dag við angandi ídnaðarsápu.

Eins og Jesus, so skulu vit gjøgnum lívið. Um vit trúgva ella ikki, so skulu vit liva lívið, hvussu vakurt ella óspiligt tað enn kann tykjast. Og fyri tey sum trúgva, so var líðingarsøgan hjá Jesu ikki til fánýtis. Hansara boðskapur er greiður:

„Tit skulu liva lívið, tit verða ikki borin á lógvum, men eg eri við tykkum á ferðini.“

Eín av okkara prestum tók nakað soleiðis til í eini prædiku nú í føstuni.

„Og einastaðni millum lívsbyrjan og deyða livir

lívið. Her strevast og stríðast vit í gerandisdegnum millum tímiligar lutir og deydamerktar livandi verur. Korini eru so væl kend. Hóast kunntleika til teir vegir, lívið kann snúgva sær eftir, so er tað so mangan, at vit verða tikin av bóli. Tað óvæntaða hendir. Og so fellur alt tað til jarðar, vit settu vón og áliti á.“

„Í slíkum døprum lötum, tá tunglyndið fer av stað við sálari, er tungt at liva. Tað er so vónleyst og møttimikið, tá ætlanin við lívinum brestur...“

„Inn í hesar vælkendu hendingar frá gerandisdegnum ljóða so orð Jesu. Lyftið um trúfesti ber, tá alt annað tykist at fara frá okkum. Guðs lyfti halda, tí tað er samljóð millum Guð sjálvan og tað hann sigur. Orðini skapa tað tey nevna.“

Fyri mær ber líðingarsøgan tann einfalda boðskap, at hvussu dundrandi órættvíst lívið til tíðir kann tykjast at vera, so er tað hóast alt glottar av og á fyri framman, og tað eru hesar glottar vit mega krøkja okkum fast í og verða hangandi.

Djúpt niðri úr svørtu moldini og úr runufyltum veitum spíra söljurnar.

